

Arrest

nr. 203 809 van 15 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Mango van het district Alingar in de provincie Laghman. U bent Pashtoen van etnische origine.

U bent opgegroeid in uw geboortedorp. Na uw middelbare studies bent u naar de Nangarhar Universiteit gegaan in Jalalabad. Gedurende die vier jaar verbleef u in de studentenhuizing die voorzien werd door de universiteit. Na uw studies bent u terug naar uw dorp gekeerd, alwaar u terug bij uw ouders ging inwonen en waar u een job begon als lesgever in het lyceum van Parwaye, een dorp vlakbij het uwe.

Op een dag kwamen er taliban bij u thuis. Aldaar kregen zij eten en drank. Nadat zij uw huis verlaten hadden, kwamen zij op de terugweg in een hinderlaag terecht, waarbij vier taliban vermoord werden. Gezien hun vertrek van bij u thuis, gingen zij ervanuit dat u hen gerapporteerd had bij de autoriteiten. Een vriend belde u op om dat te melden. U ging u verstoppen bij de burens. Enkele dagen later kwamen de taliban 's nachts terug naar uw huis en mishandelden uw vader. Twee dagen later kwamen zij nogmaals langs bij u thuis. U was u nog steeds aan het verstoppen bij de burens op dat moment. Uw vader raadde u aan om te vluchten. U bent de ochtend erna naar Jalalabad gegaan, alwaar u een twintigtal dagen bij een vriend heeft verbleven. Uw vader reisde u achterna en zocht u een smokkelaar. Toen hebt u het land verlaten.

Toen u eenmaal in België was, bent u te weten gekomen dat de taliban uw broer ontvoerd hadden en een dreigbrief hadden opgehangen aan de muur van uw ouderlijk huis waarin zij uw uitlevering eisen in ruil voor uw broer. De ontvoering vond plaats twee dagen nadat u gevlucht was uit uw dorp, richting Nangarhar. Hierop ging uw vader praten met de dorpsoudsten en de mullah, die gingen bemiddelen met de taliban, waarop uw broer vrijgelaten werd.

U heeft Afghanistan verlaten begin september 2015 en reisde via Iran, Turkije en de Balkanroute richting België. U kwam in België aan op 7 december 2015, waarna u hier op 16 december 2015 asiel aangevraagd heeft.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: resultaten van uw middelbare school, een certificaat van de universiteit van Nangarhar, een certificaat van een computercursus, een attest van de school waar u werkte, de taskara van uw vader, foto's van uw diploma-uitreiking, uw studentenkaarten, uw taskara en een dreigbrief van de taliban. Het betreft steeds kopieën.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw relaas en het tijds kader over de problemen die u zou hebben gekend, vaag en weinig gedetailleerd is. Zo biedt u geen duidelijk zicht op hoe lang u na uw studies zonder problemen heeft kunnen werken, alvorens de taliban u beschuldigde van collaboratie met de autoriteiten. Zo maakte u op de Dienst Vreemdelingen zaken (DVZ: vragenlijst, p.1-2) geen melding van het feit dat de taliban bij u thuis zou zijn geweest, terwijl u op het CGVS stelde dat de talibannaar uw huis kwam en jullie hen eten en drank verschaften (CGVS, p.6). Ook blijft u opzettelijk vaag over het aantal dagen dat er zat tussen de aanval op de taliban en hun bezoek aan uw ouderlijk huis. U houdt vast aan vage beschrijvingen zoals: 'enkele dagen' (DVZ: vragenlijst, p.2) en 'na een tijdje' (CGVS, p.6). Daarnaast zijn er ook elementen in uw tijdsduiding die niet kunnen kloppen. Zo zijn er inconsistenties omtrent de chronologie tussen uw verhaal en de documentatie die u aanbrengt. U vertrok uit Afghanistan begin september 2015 (Dienst Vreemdelingen zaken (DVZ: verklaring, p.10). Toch zou u 18 à 20 dagen in Jalalabad verbleven zijn, alvorens te vluchten (CGVS, p.6). Dat betekent dat u in augustus 2015 uit uw dorp wegluchtte. U beweert dat uw broer twee dagen na uw initiële vlucht uit uw dorp zou ontvoerd zijn, waarna er dezelfde dag een dreigbrief afgeleverd werd (CGVS, p.8). Toch is de afgiftedatum van de dreigbrief omtrent de ontvoering van uw broer 1 oktober 2015, reeds geruime tijd na uw vertrek dus. Gezien de discrepantie tussen uw claim en de inhoud van de door u aangebrachte documentatie, kan er weinig geloof gehecht worden aan uw claim dat uw broer ontvoerd zou zijn na uw vertrek. De geloofwaardigheid van uw relaas wordt sterk aangetast door dergelijke tegenstrijdigheden.

Daarnaast kan er ook weinig geloof gehecht worden aan uw claim vervolgd te worden door de taliban. Uw verhaal hieromtrent bevat immers meerdere tegenstrijdigheden op essentiële punten in uw verhaal. Zo verklaarde u bij DVZ dat u gevlucht zou zijn naar Jalalabad na de aanval op de taliban. U zou pas aldaar telefonisch vernomen hebben van uw vader dat de taliban naar u op zoek zouden zijn (DVZ: vragenlijst, p.2). Dat strookt op zijn geheel niet met uw verklaringen op het CGVS, alwaar uw vader de bedreigingen aan u zou overgemaakt hebben toen u nog in het dorp woonde, verstopt bij uw burens. U zou ook pas gevlucht zijn na de bedreigingen (CGVS, p.6).

Daarenboven maakte u bij DVZ geen gewag van uw schuilen bij de burens. Uw verklaringen over uw eigenlijke vluchtaanleiding zijn derhalve dermate diffuus en tegenstrijdig dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan uw relaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afgaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u universitair geschoold bent en bekend bent met de stad Jalalabad. U heeft er immers vier jaar verbleven toen u woonde in de studentenhuizing die de universiteit voorzag. Bijkomend heeft u er ook een netwerk waarop u kan terugvallen. Zo heeft u vrienden kunnen maken tijdens uw studies, waar u tot op heden nog contact mee heeft (CGVS, p.9). Dat wordt bewezen door het feit dat een van uw schoolvrienden u maar liefst twintig dagen heeft opgevangen in Jalalabad (CGVS, p.6). Ook heeft u uw reis van 7500 dollar zelf kunnen betalen (DVZ: verklaring, p.9), wat erop wijst dat u financieel vermogend bent. Daarnaast heeft u het profiel van een alleenstaande man, wat het voor u mogelijk maakt om u te vestigen in Jalalabad en een nieuw leven op te bouwen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in de stad Jalalabad, waarmee u een aantoonbare band heeft, in uw levensonderhoud te voorzien.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dat voor u niet mogelijk is, daar de taliban u overal in het land zou zoeken (CGVS, p. 10). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Tot slot kan er ook geen geloof worden gehecht aan de door u neergelegde dreigbrief. De hierop vermelde datum kan onmogelijk stroken met uw afgelegde verklaringen, zoals hierboven reeds werd aangetoond. De echtheid van het document wordt daardoor ontkracht. De overige documentatie die u indiende, kan bovenstaande vaststellingen niet ontkrachten. Het gaat immers om elementen die de uitkomst van de beslissing niet beïnvloeden daar zij enkel uw identiteit en uw tewerkstelling kunnen staven, dewelke niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat de middelen vanuit dit oogpunt zullen worden onderzocht.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Op 7 maart 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een uittreksel uit het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*" van december 2017, de COI Focus "*Afghanistan – veiligheidssituatie Jalalabad*" van 20 februari 2018 en de COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 21 november 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker stelt de taliban te vrezen. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers relaas en het tijds kader over de problemen die hij zou hebben gekend, vaag en oppervlakkig zijn en delen van verzoekers tijdsaanduiding zelfs inconsistent zijn met de documentatie die hij aanbrengt; (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring als zou hij vervolgd worden door de taliban omdat zijn verklaringen meerdere tegenstrijdigheden bevatten op essentiële punten in zijn verhaal en (iii) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 juni 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij de taliban vrezen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te onkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker erop wijst dat door de commissaris-generaal niet wordt getwijfeld aan zijn herkomst, doet hij allerm minst afbreuk aan de gedane vaststellingen op basis waarvan geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet weet hoeveel dagen er exact tussen het eerste en tweede bezoek van de taliban zaten, hij dit eerlijk heeft aangegeven tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en hij citeert uit het gehoorverslag teneinde aan te tonen dat hij een consistent en gedetailleerd verhaal heeft uiteengezet, slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen. Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn opeenvolgende gehoren allerm minst een consistent verhaal uiteenzet. Hij biedt immers geen duidelijk zicht op hoe lang hij na zijn studies heeft kunnen werken alvorens de taliban hem beschuldigde van collaboratie met de autoriteiten, noch op het aantal dagen tussen de aanval op de taliban en hun bezoek aan verzoekers ouderlijke woning (administratief dossier, stuk 9, vraag 3.5. en administratief dossier, stuk 5, p. 6). Sterker nog, de door verzoeker uiteengezette tijdsduiding stemt niet overeen met de door hem bijgebrachte documenten. Uit verzoekers verklaringen vloeit voort dat hij uit Afghanistan vertrok begin september 2015 (administratief dossier, stuk 10, p. 10). Hij geeft tevens aan dat hij zijn dorp van herkomst reeds 18 à 20 dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft verlaten om te gaan schuilen bij een vriend in Nangarhar (Jalalabad) (administratief dossier, stuk 5, p. 6), hetgeen betekent dat verzoeker reeds in augustus 2015 uit zijn dorp wegvluchtte. Verzoeker verklaart voorts dat zijn broer twee dagen na zijn initiële vlucht van zijn dorp naar Jalalabad ontvoerd zou zijn en diezelfde dag een dreigbrief werd aangetroffen bij hun ouderlijke woning (administratief dossier, stuk 5, p. 8). Na vertaling van de dreigbrief omtrent de ontvoering van verzoekers broer blijkt evenwel dat deze werd afgeleverd op 9/7/1394 (1 oktober 2015) en dus ruim na verzoekers vertrek uit Afghanistan. Dat verzoeker moeite had om bepaalde gebeurtenissen exact in de tijd te plaatsen omdat hij traumatische ervaringen heeft meegemaakt en er ondertussen meer dan twee jaar verstreken is sinds de feiten, kan andermaal niet overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband. Het tijdsverloop sinds de beweerde feiten vormt op zich evenmin een afdoende verklaring voor verzoekers vage, inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen.

De door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift.

Het is bovendien niet aannemelijk dat verzoeker enerzijds aangeeft dat zijn broer zou zijn ontvoerd op het ogenblik dat hij in Nangarhar zat, doch dat zijn vader - die hem daar kwam opzoeken - hiervan geen melding zou hebben gemaakt en verzoeker de ontvoering pas vernomen zou hebben toen hij reeds in België was (administratief dossier, stuk 5, p. 7-8). De oplopende incidenten met de taliban indachtig, kan in alle redelijkheid niet worden aangenomen dat verzoekers vader hem niet op de hoogte zou hebben gebracht van de ernst van de situatie meteen na de ontvoering van verzoekers broer en het ontvangen van de dreigbrief.

Waar verzoeker aanvoert dat hij tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet de kans kreeg om zijn problemen gedetailleerd uiteen te zetten en hij volhardt in zijn verklaringen zoals hij deze heeft uiteengezet op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient erop gewezen dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt. Overigens werd hem de mogelijkheid geboden om de niet-vermelde elementen op de Dienst Vreemdelingenzaken weer te geven tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, waarbij hij geen andere opmerkingen liet optekenen dan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort was, dat er foutief werd genoteerd dat 20 talibanleden werden vermoord nu het er 4 waren en dat de naam van zijn broer S. A. niet werd genoteerd (administratief dossier, stuk 5, p. 3). Verzoeker maakte evenwel geenszins melding van het feit dat op de Dienst Vreemdelingenzaken het tijdstip waarop hij zou zijn ingelicht omtrent de bedreigingen vanwege de taliban aan zijn adres niet correct zou zijn weergegeven of dat niet werd opgetekend dat hij bij de burens zou zijn gaan schuilen. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische misverstanden aan te voeren. Voorts dient opgemerkt dat het louter vasthouden aan één versie van de feiten, die reeds volledig ongeloofwaardig werd bevonden in de bestreden beslissing omwille van tegenstrijdigheden en incoherenties, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, niet dienstig is om de motivering te weerleggen.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt opgemerkt:

“Tot slot kan er ook geen geloof worden gehecht aan de door u neergelegde dreigbrief. De hierop vermelde datum kan onmogelijk stroken met uw afgelegde verklaringen, zoals hierboven reeds werd aangetoond. De echtheid van het document wordt daardoor ontkracht. De overige documentatie die u indiende, kan bovenstaande vaststellingen niet ontkrachten. Het gaat immers om elementen die de uitkomst van de beslissing niet beïnvloeden daar zij enkel uw identiteit en uw tewerkstelling kunnen staven, dewelke niet betwist worden.”

Verzoeker laat deze vaststellingen geheel ongemoeid in zijn verzoekschrift, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §§ 1, 4-5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

In zoverre verzoeker aanvoert dat nergens wordt aangegeven hoe hij in Jalalabad moet raken, gaat hij uit van een beperkte lezing van de bestreden beslissing. Met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan immers worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier (stuk 9) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Het in het verzoekschrift opgenomen citaat uit een internetartikel waaruit zou blijken dat de luchthaven van Jalalabad enkel gebruikt wordt voor militaire doeleinden, is niet dienstig nu geenszins wordt geopperd dat verzoeker gebruik zou moeten maken van deze luchthaven in Jalalabad. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 20 februari 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers.

Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9) kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Met het betwisten van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het verwijzen naar en op algemene wijze bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u universitair geschoold bent en bekend bent met de stad Jalalabad. U heeft er immers vier jaar verbleven toen u woonde in de studentenhuizing die de universiteit voorzag. Bijkomend heeft u er ook een netwerk waarop u kan terugvallen. Zo heeft u vrienden kunnen maken tijdens uw studies, waar u tot op heden nog contact mee heeft (CGVS, p.9). Dat wordt bewezen door het feit dat een van uw schoolvrienden u maar liefst twintig dagen heeft opgevangen in Jalalabad (CGVS, p.6). Ook heeft u uw reis van 7500 dollar zelf kunnen betalen (DVZ: verklaring, p.9), wat erop wijst dat u financieel vermogend bent. Daarnaast heeft u het profiel van een alleenstaande man, wat het voor u mogelijk maakt om u te vestigen in Jalalabad en een nieuw leven op te bouwen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in de stad Jalalabad, waarmee u een aantoonbare band heeft, in uw levensonderhoud te voorzien.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dat voor u niet mogelijk is, daar de taliban u overal in het land zou zoeken (CGVS, p. 10). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

Verzoeker betoogt dat de huidige druk die op de voorzieningen in Jalalabad wordt gelegd door de massale instroom van IDP's en teruggekeerde asielzoekers betekent dat er geen sprake kan zijn van een redelijk intern vestigingsalternatief nu het moet gaan om een duurzame, niet-illusoire en voorzienbare situatie en dat de omstandigheden waarin IDP's in Jalalabad in terechtkomen uiterst moeilijk zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt dat het bestaan van dusdanig risico in zijn hoofde kan staven. Het louter verwijzen naar passages uit de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 9 juni 2017 volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER